
Αθήνα, 19 Νοεμβρίου 2014

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΕΕ & ΕΒΕΑ, κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧΑΛΟΥ,
ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ - DEBATE ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ
LSE: ΜΑΚΗΣ ΒΟΡΙΑΔΗΣ (ΝΔ) – ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ (ΣΥΡΙΖΑ)
«Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ»**

«Σας καλωσορίζω κι εγώ στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Αθηνών, όπου έχουμε τη χαρά να φιλοξενούμε αυτή την εξαιρετικά ενδιαφέρουσα εκδήλωση. Πιστεύω ότι συζητήσεις όπως η σημερινή αποτελούν ένα είδος «όασης» στο δημόσιο διάλογο. Αποτελούν πεδίο ουσιαστικής αντιπαράθεσης θέσεων και προτάσεων, σε μια εποχή όπου δυστυχώς κυριαρχούν η ένταση και η ρητορική του εντυπωσιασμού. Θέλω, λοιπόν, να συγχαρώ το Σύλλογο Αποφοίτων του LSE για την πρωτοβουλία. Και βεβαίως να ευχαριστήσω για την ευκαιρία να κάνω αυτή τη μικρή εισαγωγή. Να θέσω μερικούς βασικούς προβληματισμούς, που ελπίζω ότι θα αποτελέσουν στη συνέχεια αντικείμενο του διαλόγου, μεταξύ των διακεκριμένων ομιλητών μας.

Το θέμα της αποψινής συζήτησης είναι η Ελλάδα μετά το Μνημόνιο. Είναι, ουσιαστικά, η πρόκληση της επόμενης ημέρας για τη χώρα και για τους πολίτες. Είναι η πρόκληση της οικονομικής ανάκαμψης, μετά από 6 χρόνια ύφεσης. Είναι η πρόκληση της αποκατάστασης του βιοτικού επιπέδου των Ελλήνων και της επούλωσης των πληγών που άνοιξε η κρίση στην ελληνική κοινωνία.

Έχουμε συνηθίσει τα τελευταία χρόνια να χρησιμοποιούμε το Μνημόνιο ως βασικό ορόσημο της κρίσης. Και κυρίως να περιχαράκωνουμε το δημόσιο διάλογο και την πολιτική αντιπαράθεση, μέσα στο δίπολο «Μνημόνιο – Αντιμνημόνιο». Αυτό είναι αλήθεια, αλλά όχι ολόκληρη. Το Μνημόνιο στην πραγματικότητα μπορεί να ήταν η βασική, αλλά όχι η μοναδική αιτία των προβλημάτων της ελληνικής οικονομίας και κυρίως της κοινωνίας. Δεκαετίες τώρα ως εκπρόσωποι της επιχειρηματικής τάξης μιλούσαμε συνεχώς για τις αναγκαίες διαρθρωτικές παρεμβάσεις που έπρεπε να έχουν γίνει. Ότι άρχιζε όμως, κυρίως λόγω του πολιτικού κόστους, δεν ολοκληρωνόταν. Αυτό δε σημαίνει βέβαια ότι το Μνημόνιο έδωσε ή θα δώσει τη λύση στα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας. Είναι βέβαιο ότι το Μνημόνιο, με αυτή του τη μορφή τουλάχιστον, δεν διασφαλίζει την υπέρβαση της κρίσης. Και αυτό έχει γίνει ξεκάθαρα αντιληπτό όλα αυτά τα χρόνια. Για αυτό άλλωστε και στο σύνολό τους οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας, έστω και με διαφορετικούς τρόπους η καθεμιά, επιθυμούν να μπει όσο το δυνατό πιο γρήγορα ένα τέλος στο Μνημόνιο.

Είναι κοινά αποδεκτό ότι η πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού και όχι του επιθυμητού. Για αυτό δεν θα πρέπει να είμαστε αιθεροβάμονες και οι πολιτικοί μας θα πρέπει να σταματήσουν να ρέπουν προς τον λαϊκισμό. Είναι δεδομένο ότι εφόσον η Ελλάδα συνεχίζει να αποτελεί μέλος της Ευρωζώνης οφείλει να τηρεί τους δημοσιονομικούς κανόνες και ελέγχους που ισχύουν πλέον για όλα τα κράτη – μέλη.

Πώς θα επιτευχθεί αυτό;

Επανελημμένα ως επιμελητηριακή κοινότητα έχουμε τονίσει ότι χρειάζεται ένα μίνιμουμ συνεννόησης μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων. Όπως και έχουμε τονίσει ότι αυτή η συνεννόηση δε θα πρέπει να είναι εικονική, αλλά θα πρέπει να καταλήγει σε ένα συγκεκριμένο εθνικό σχέδιο ανασυγκρότησης της οικονομίας μας. Ένα σχέδιο που θα πρέπει να είναι άρτια καταρτισμένο και τεκμηριωμένο, ώστε να μην επιδέχεται αντιρρήσεων και αμφισβητήσεων από την πλευρά των εταίρων μας. Αλλά παράλληλα, θα πρέπει να είναι ένα σχέδιο που πραγματικά θα δίνει λύσεις στην οικονομία και ελπίδες στην κοινωνία για ένα καλύτερο αύριο στις δύσκολες αυτές εποχές.

Έχω την αίσθηση ότι, ταυτόχρονα, αν καταφέρουμε να επιτύχουμε αυτή τη συνεννόηση για τα αυτονόητα, θα μπορέσουμε να ασκήσουμε και εμείς τις δικές μας πιέσεις προς τους εταίρους και τους δανειστές μας για την εκπλήρωση των δικών τους δεσμεύσεων, που σήμερα επιδεικτικά δείχνουν να αρνούνται, με άλλοθι ότι δεν έχουμε εκπληρώσει στο ακέραιο ακόμη και παράλογα μέτρα που μας ζητούν. Δεν πρέπει κατά συνέπεια να αφήσουμε την τύχη μας μόνο σε ξένα χέρια. Πρέπει να προσπαθήσουμε και εμείς οι ίδιοι από τη μια να κάνουμε την οικονομία όσο πιο ανταγωνιστική γίνεται, αλλά και από την άλλη να προτείνουμε συγκεκριμένες παρεμβάσεις για τον εξορθολογισμό λανθασμένων προτύπων, που δυστυχώς αποτελούν θέσφατα στην ενωμένη Ευρώπη.

Η αλήθεια είναι, θα πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι σε καμία περίπτωση η επιχειρηματική κοινότητα δεν επιθυμεί την επιστροφή στο παρελθόν, την επιστροφή σε ένα μοντέλο που στηρίχθηκε κυρίως στην εσωτερική κατανάλωση. Δεν μπορούμε να γυρίσουμε στην εποχή των δανεικών που έκαναν μερικούς κύκλους στην αγορά και μετά έφευγαν στο εξωτερικό, για να πληρώσουν εισαγόμενα προϊόντα και υπηρεσίες. Για να στηρίξουν επενδύσεις, εισοδήματα και θέσεις εργασίας εκτός Ελλάδας.

Η αλήθεια είναι ότι για να αποκατασταθεί το βιοτικό επίπεδο των πολιτών, η χώρα θα πρέπει να παράγει περισσότερο εθνικό πλούτο. Να παράγει πόρους, τους οποίους θα μπορέσει να αναδιανείμει στην κοινωνία, χωρίς να οδηγηθεί ξανά στη δίνη των ελλειμμάτων. Με απλά λόγια: το ζητούμενο στη μετά το Μνημόνιο εποχή δεν είναι το πόσες παροχές θα μοιράσει το κράτος και σε ποιους. Είναι το πώς αυτές θα χρηματοδοτηθούν.

Για να παραχθεί ικανός εθνικός πλούτος, απαιτείται πλέον ένα νέο υπόδειγμα. Που θα εστιάζει στην παραγωγή διεθνώς εμπορεύσιμων προϊόντων και υπηρεσιών, στην καινοτομία, στην οικονομία της γνώσης, στην αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της χώρας. Κινητήριοι μοχλός σε αυτό το μοντέλο δεν μπορεί παρά να είναι ο ιδιωτικός τομέας, η εξωστρεφής και ανταγωνιστική επιχειρηματικότητα.

Για να ενεργοποιηθεί ξανά ο παραγωγικός μηχανισμός της οικονομίας, χρειάζονται ισχυρά φορολογικά κίνητρα και εργαλεία ρευστότητας. Για να υπάρξουν νέες θέσεις εργασίας χρειάζονται νέες ιδιωτικές επενδύσεις. Για να υπάρξει αποκατάσταση των μισθών στον ιδιωτικό τομέα, χρειάζονται βιώσιμες επιχειρήσεις, οι οποίες θα τους καταβάλλουν. Κι αυτές χρειάζονται, με τη σειρά τους, ένα σταθερό και ευνοϊκό περιβάλλον.

Επιτρέψτε μου, λοιπόν, ως εκπρόσωπος της επιχειρηματικής κοινότητας, να θέσω αυτό το βασικό ερώτημα στους ομιλητές μας:

- Με ποιο τρόπο θα διασφαλίσουμε ότι το τέλος του Μνημονίου δεν θα οδηγήσει την ελληνική οικονομία πίσω, στο σαθρό μοντέλο ανάπτυξης που οδήγησε στη δημοσιονομική κατάρρευση;
- Πως θα διασφαλιστεί μια υγιής οικονομική δραστηριότητα, η οποία θα δημιουργεί πόρους για τη χρηματοδότηση της κοινωνικής πολιτικής;
- Πως θα μπορέσει ο ιδιωτικός τομέας της οικονομίας να υπηρετήσει τη διατηρήσιμη ανάκαμψη της οικονομίας; Με ποιες συνθήκες ρευστότητας; με ποιο φορολογικό καθεστώς; με ποιους κανόνες, αλλά και με ποια κίνητρα;

Έχουμε απέναντί μας δύο εξαιρετικούς ομιλητές. Οι οποίοι εκπροσωπούν διαφορετικούς πολιτικούς χώρους, εκφράζουν διαφορετικές πολιτικές ιδεολογίες. Διαθέτουν όμως και οι δύο υψηλό βαθμό πολιτικού ρεαλισμού, σοβαρότητας και νηφαλιότητας. Είμαι γι' αυτό βέβαιος ότι τα θέματα που τέθηκαν σε αυτή τη σύντομη εισαγωγή, θα γίνουν αφορμή για μια πραγματικά ενδιαφέρουσα και ουσιαστική συζήτηση».